

Arrest

nr. 246 230 van 16 december 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 mei 2020 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 juni 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 28 maart 2012 als minderjarige toe op het Belgische grondgebied en diende op 29 maart 2012 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 30 november 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 10 december 2012 een bevel tot terugbrenging ten aanzien van de voogd van verzoeker.

1.4. Verzoeker diende op 21 juni 2014 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.5. De commissaris-generaal trof op 9 december 2014 een beslissing waarbij de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

1.6. De commissaris-generaal trof op 12 september 2017 een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.7. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, trof op 15 mei 2020 een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker werd hiervan op niet nader te bepalen datum per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Mijnheer

naam : H.(…)

voornaam : K.(…)

geboortedatum : (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit : Afghanistan

Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, om de volgende redenen van openbare orde:

U diende op 29/03/2012 een verzoek om internationale bescherming in. Op 30/11/2012 werd u door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd, een beslissing waarvan u op 03/12/2012 in kennis werd gesteld.

Op 21/05/2014 diende u een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 09/12/2014 werd u door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 10/12/2014 in kennis werd gesteld. Als gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd u op 03/06/2015 een A-kaart afgeleverd, op heden geldig tot 19/05/2020.

Op 14/04/2017 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Op 12/09/2017 heeft het CGVS uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 13/09/2017 in kennis werd gebracht. Het CGVS concludeerde dat u veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de wet van 15 december 1980. Bovendien was het CGVS van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Afghanistan en dat een verwijderingsmaatregel derhalve verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

U diende tegen voormelde beslissing van het CGVS geen schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Bijgevolg is de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus definitief geworden.'

Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf in te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

U werd op 21/04/2020 via een aangetekend schrijven, dat door dé DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ een ingevulde vragenlijst en volgende bijlagen terug: een deelcertificaat NT2; loonfiches; aanslagbiljetten;

arbeidsovereenkomsten; een arbeidskaart; een huurovereenkomst; een adreswijziging en een verklaring van het OCMW.

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten zal de DVZ rekening houden met al deze elementen, evenals met alle andere actueel in uw dossier aanwezige elementen. In toepassing van artikel 23, § 2, (en van artikel 74/13) van de wet van 15 december 1980 wordt bij het nemen van deze beslissingen rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.

We merken op dat u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde het Rijk te zijn binnengekomen op 28/03/2012. Op dat ogenblik was u nog minderjarig en had u bijna de volle leeftijd van 16 jaar bereikt. We merken evenwel op dat u pas sinds uw volgend verzoek om internationale bescherming dd. 21/05/2014 op ononderbroken en regelmatige wijze in het Rijk verblijft, met andere woorden ongeveer 6 jaar geleden. U was op dat ogenblik enkele dagen verwijderd van meerderjarigheid. Hoewel u op dat ogenblik nog minderjarig was, heeft u het overgrote deel van uw leven elders dan in België doorgebracht.

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u altijd in Afghanistan te hebben gewoond, wat impliceert dat u er tot ongeveer de leeftijd van 14 verbleef en er dus oproeide, opgevoegd werd en school liep. Bovendien verklaarde u destijds twee van de landstalen machtig te zijn (Dari en Pashtou) en dat al uw familieleden er verbleven. Bijgevolg kan enkel geconcludeerd worden dat u over zeer sterke banden beschikt met uw land van herkomst. Het loutere feit dat u ongeveer 6 jaar ononderbroken en regelmatig in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken, die sterker zijn de banden met het land van herkomst.

In de vragenlijst verklaarde u het Nederlands te beheersen, na aankomst in België als minderjarige school te hebben gelopen, vervolgens een opleiding als lasser te hebben genoten en werkzaam te zijn bij Levanto. Ter ondersteuning van uw verklaringen legde u een deelcertificaat NT2, diverse loonfiches; diverse aanslagbiljetten, arbeidsovereenkomsten, een arbeidskaart, een huurovereenkomst, een adreswijziging en een verklaring van het OCMW voor.

Vooreerst wijzen we er op dat het loutere feit dat u het Nederlands machtig bent en verschillende jaren opleiding heeft genoten, niet noodzakelijk getuigt van een diepgewortelde integratie. U kwam immers in België aan als minderjarige, toen u dus nog leerplichtig was. Het feit dat u verschillende jaren opleiding genoot en het Nederlands leerde, is het logische gevolg van het voldoen aan de leerplicht en getuigt hoogstens van het volgen van de regels die door de wetgever bepaald zijn. Bovendien wijzen we er op dat het volgen van een cursus Nederlands geen vrijblijvend gegeven is, maar in het Vlaamse Gewest een verplichtend karakter heeft als onderdeel van een inburgerings- en integratietraject. Zoals reeds vermeld, getuigt dit niet noodzakelijkerwijs van een sterke integratie.

Bovendien merken we op dat we niet in het bezit gesteld werden van een inburgeringsattest waaruit blijkt dat u dit verplichte traject effectief doorlopen heeft. Zoals vermeld, verklaarde u ook tewerkstelling te genieten en kon u dit formeel staven. We wijzen er echter op dat opleiding en tewerkstelling slechts één aspect vormt dat blijkt kan geven van integratie.

Deze inspanningen doen immers geen afbreuk aan het feit dat u op 14/04/2017 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Gebleken is dat u in 2016 en 2017, reeds snel na toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, diverse feiten van openbare orde pleegde die als dusdanig ernstig konden worden gekwalificeerd dat ze aanleiding gaven tot de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus. U verklaart in sterke mate geïntegreerd te zijn en verwijst daarvoor naar het feit dat u opleiding heeft gevolgd en tewerkstelling geniet, doch wijzen we er op dat dit u er niet van weerhouden heeft op criminele wijze geldgewin na te streven door middel van diefstallen. Terwijl u een inkomen kon verwerven op legale wijze, heeft u ervoor gekozen dit te doen door het plegen van strafrechtelijke feiten. Het loutere feit dat u sindsdien werkt en niet meer in aanraking kwam met het gerecht, doet hieraan geen afbreuk.

Derhalve staat vast dat uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Wat mogelijke gezins- of familiebanden betreft, merken we op dat u in de door u ingevulde vragenlijst verklaarde een alleenstaande man zonder kinderen te zijn, zonder enig familielid in België. U verklaarde dat uw enige overgebleven familielid uw moeder is, die op heden in Afghanistan verblijft. Zoals reeds aangehaald, heeft u ongeveer 14 jaar in Afghanistan gewoond, wat impliceert dat u er tot ongeveer de leeftijd van 14 verbleef en er dus oproeide, opgevoegd werd en school liep.

Bovendien verklaarde u destijds twee van de landstalen machtig te zijn (Dari en Pashtou) en dat al uw familieleden er verbleven. Bijgevolg kan enkel geconcludeerd worden dat uw banden met uw land van herkomst beduidend sterker zijn dan deze met België, war u zelfs geen enkel gezins- of familieleven heeft. Bovendien wijzen we er op dat u, gelet op uw individueel profiel, over de nodige capaciteiten beschikt om zich duurzaam te herintegreren in uw land van herkomst: u bent een jonge volwassen man, u beheerst twee Afghaanse landstalen, heeft middelbare opleiding en een opleiding als lasser genoten, heeft diverse werkervaringen opgedaan en heeft een ondersteunend familiaal netwerk in Afghanistan. Er kan bijgevolg redelijke wijs van u verwacht worden dat u zich opnieuw in Afghanistan kan vestigen.

Betreffende uw medische situatie, merken we op dat u in de door u ingevulde vragenlijst verklaarde geen medische problemen te ervaren die u belemmeren te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. Bijgevolg zijn er geen indicaties dat u medische problemen ervaart die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan.

Betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst, beperkte u zich tot het feit dat u in België aankwam als minderjarige en hier naar eigen zeggen volledig geïntegreerd bent. U haalde bijgevolg geen enkel element aan dat er op wijst dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. We herhalen dat het CGVS reeds van oordeel was dat u kan worden teruggelid naar Afghanistan en u bracht sindsdien geen nieuwe elementen aan die nopen tot een wijziging van dit oordeel.

Derhalve kan enkel geconcludeerd worden dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd en eventuele gevolgen voor u en uw familie rechtvaardigen een behoud van uw verblijfsrecht niet. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel onder andere de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en in een derde middel de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker stelt het volgende:

"(...)

Ook de veiligheidssituatie in Afghanistan werd geenszins onderzocht (infra)!

Aldus werd het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden en dit is absoluut onaanvaardbaar."

"Indien verzoeker terug naar zijn land van herkomst dient te keren, zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Verzoeker zal in een levensbedreigende, mensonterende en onmenselijke situatie terecht komen. Hij heeft daar namelijk geen familie of vrienden die hem daar kunnen opvangen, zelfs niet tijdelijk.

Bij beslissing van 12 september 2017 besloot het CGVS om de subsidiaire bescherming ten aanzien van verzoeker in te trekken op basis van zijn veroordeling voor de Correctionele rechtbank. Er werd verzoeker 'geadviseerd' om geen beroep aan te tekenen tegen de intrekingsbeslissing van het CGVS. Volgens hen had verzoeker immers een verblijfsrecht in België en zou de Dienst Vreemdelingenzaken nooit een intrekking van verblijf, noch een bevel om het grondgebied te verlaten gelasten gelet op het eenmalig karakter van deze veroordeling. Verzoeker nam dit advies ter harte en tekende aldus geen beroep aan tegen de eerdere negatieve beslissing.

Verwerende partij heeft met de bestreden beslissing besloten om het verblijf van verzoeker in te trekken, doch zonder een onderzoek te voeren naar de situatie in het land van herkomst om na te gaan of er een schending van artikel 3 EVRM zou kunnen zijn. In de bestreden beslissing verwijst verwerende partij naar de intrekingsbeslissing van het CGVS dd. 12.09.2017. Deze beslissing is intussen bijna drie jaar oud!

Verwerende partij stelt het volgende:

"betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst, beperkte u zich tot het feit dat u in België aankwam als minderjarige en hier naar eigen zeggen volledig geïntegreerd bent. U haalde bijgevolg geen enkel element aan dat er op wijst dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. We herhalen dat het CGVS reeds van oordeel was dat u kan worden teruggelid naar Afghanistan en u bracht sindsdien geen nieuwe elementen aan die nopen tot een wijziging van dit oordeel. "

Zij verwijzen voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in het land van herkomst naar de beslissing die werd genomen door het CGVS. Echter is het rapport waarop het CGVS zich baseerde (COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) reeds lang achterhaald en dringt een actuele beoordeling zich op! Verwerende partij heeft nagelaten een actueel en grondig onderzoek te voeren naar de situatie in Afghanistan en meer bepaald naar de regio waar verzoeker vandaan komt.

Uit de meest recente rapporten van Cedoca blijkt immers dat de huidige veiligheid in Jalalabad niet kan worden gegarandeerd. Er zijn in een korte tijdspanne verschillende incidenten geweest waarbij ook burgerslachtoffers vielen. In het rapport lezen we onder andere het volgende:

"Tijdens de onderzoeksperiode van 1 februari 2018 tot 31 januari 2019 vinden negen incidenten plaats in het district Behsud. In dezelfde periode vinden 30 incidenten plaats in het district Surkhrod. In de districten Behsud en Surkhrod is het geweld voornamelijk gericht tegen veiligheidspersoneel maar ook in deze districten vallen er burgerslachtoffers als collateral damage. In zowel Behsud als Surkhrod eisen vooral de taliban de aanslagen op. Precieze statistieken over burgerslachtoffers in Jalalabad, de districten Behsud en Surkhrod zijn niet beschikbaar."

De regio waaruit verzoeker afkomstig is, is absoluut niet veilig en de kans dat verzoeker het slachtoffer wordt van geweldplegingen is dan ook reëel. Zeker na een jarenlang verblijf in het buitenland en de doorgeknipte banden met Afghanistan, is het voor verzoeker niet mogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Men dient ook rekening te houden met de ernst van het geweld in Afghanistan en het aantal willekeurige burgerslachtoffers die er vallen. In vergelijking met de situatie in 2017 kan men enkel een ernstige wijziging vaststellen in de meest negatieve zin van het woord. Het rapport COI Focus AFGHANISTAN Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (18 maart 2019 update) stelt het volgende:

"In 2018 telt UNAMA 1.815 burgerslachtoffers (681 doden en 1.134 gewonden) in de provincie Nangarhar. Dit meer dan een verdubbeling in vergelijking met 2017 (862 burgerslachtoffers)."

[...]

"In februari 2018 uiten inwoners van Surkhrod hun bezorgdheid over de verhoogde activiteit van de taliban in het district in de laatste twee jaar. Zoals de tabel hierboven aangeeft, omschrijft de Long War Journal Surkhrod in oktober 2018 als een gecontesteerd district. De taliban zelf verklaren eind 2018 de controle te hebben over 55 % van het district. ACLED schrijft alle door opstandelingen uitgevoerde aanvallen in Surkhrod toe aan de taliban of niet nader geïdentificeerde gewapende groeperingen."

Ook recente nieuwberichten tonen de gevarensituatie in Afghanistan duidelijk aan (stukken 2 tot en met 7). Verwerende partij heeft geen enkel recent gegeven mee in haar beoordeling opgenomen.

De Raad van State heeft zich reeds uitgesproken over het onderzoek aangaande de situatie in het herkomstland (RvS 23.09.2002, nr. 110 548). De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Een loutere verwijzing naar de beslissing van het CGVS die ondertussen twee jaar oud is, schendt uiteraard de beginselen van behoorlijk bestuur (zorgvuldigheidsbeginsel en motiveringsbeginsel), maar schendt duidelijk ook artikel 3 EVRM en de belangenafweging die men hierbij ontegensprekelijk dient te maken.

Verzoeker begrijpt niet dat verwerende partij op een bijzondere lichtzinnige wijze omgaat met het administratief dossier. Men kan niet zomaar beslissingen nemen die een intrekking en verwijdering van het grondgebied inhouden. Deze soort beslissingen zijn verregaand en hebben een serieuze impact op iemands leven. Aldus dient men met omzichtigheid een beslissing te nemen en dient men daarenboven een gedegen onderzoek te voeren naar de veiligheidssituatie in het land van herkomst.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van artikel 3 EVRM indien verzoeker dient terug te keren.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er een grondig onderzoek is verricht naar de mogelijkheid tot terugkeer van verzoeker naar Afghanistan en het risico dat hij daarbij zal lopen.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is! De veiligheid van verzoeker moet worden gegarandeerd, in casu is dit niet gebeurd, integendeel! De bestreden beslissing schendt integraal artikel 3 EVRM en dient daarom te worden vernietigd."

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 14 oktober 2020, nr. 248.587).

2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Het EHRM heeft reeds een ruim aantal zaken beslecht waarin moest worden nagegaan of er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de vreemdeling bij een terugleiding zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. De principes worden

uiteengezet in de arresten van de Grote Kamer in de zaken *F. G. tegen Zweden* en *J. K. en anderen tegen Zweden* (EHRM 23 maart 2016, *F. G. tegen Zweden* en EHRM 23 augustus 2016, *J. K. en anderen t. Zweden*; zie ECHR *Guide on the case-law of the European Convention on Human Rights, Immigration*, updated on August 31st 2020). Hierbij dient een rigoureuus en *ex nunc*-onderzoek van de voorzienbare gevolgen van een verwijdering van de betrokkene naar het land van bestemming te worden doorgevoerd, rekening houdend met de algemene toestand aldaar en de specifieke omstandigheden van de betrokkene (EHRM 23 maart 2016, *F. G. tegen Zweden*, §§113-115). Hierbij spelen onafhankelijke, objectieve en betrouwbare landenrapporten een belangrijke rol. Met betrekking tot de verdeling van de bewijslast blijkt dat, indien de betrokkene bepaalde bewijzen aanbrengt, het aan het bestuur toekomt om elke twijfel weg te nemen (EHRM, EHRM 23 augustus 2016, *J. K. en anderen t. Zweden*, §91).

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) treedt verzoeker bij waar hij aanvoert dat de gemachtigde van de minister geen onderzoek heeft gevoerd naar artikel 3 van het EVRM en zich beperkt tot een verwijzing naar het advies inzake terugleiding, zoals opgenomen in de intrekkingbeslissing van de commissaris-generaal van 12 september 2017. Terecht poneert verzoeker dat de beslissing van de commissaris-generaal op het ogenblik van de beslissing bijna 3 jaar oud was en dat het landenrapport waarop deze gebaseerd is ondertussen achterhaald is. Op grond van de meer recente landeninformatie van 2019 over de veiligheidssituatie in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar, die verzoeker in zijn middel aanhaalt, dient te worden geconcludeerd dat er zich een nieuwe beoordeling opdringt.

2.5. De verwerende partij reageert in haar nota met opmerkingen als volgt op de kritiek van verzoeker:

“De verzoekende partij houdt een schending van deze bepaling voor doordat een terugkeer naar het land van herkomst een schending van artikel 3 EVRM zou betekenen.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan er op gewezen worden dat deze bepaling voorziet dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verder laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervaardigd in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4

december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij haar terugkeer het slachtoffer zou worden van een in art. 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Een en ander klemt des te meer nu door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitdrukkelijk werd vastgesteld dat de verzoekende partij over een veilig én redelijk vluchtalternatief beschikt in het land van herkomst, zodat een verwijderingsmaatregel bijgevolg verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

De verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.6. De Raad merkt op dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten dient te onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 26 juni 2019, nr. 244.961). Zoals hierboven uiteengezet, dient een rigoureuze en *ex nunc*-beoordeling van de veiligheidssituatie plaats te vinden.

2.7. De verwerende partij kan niet worden gevolgd waar zij verzoeker vaagheid en een gebrek aan bewijskrachtige stukken verwijt omdat uit de uiteenzetting in het middel en de geciteerde landenrapporten duidelijk blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie, waarvan verzoeker afkomstig is, geenszins is verbeterd. Bijgevolg is ook niet langer duidelijk of verzoeker in de grootstad Jalalabad “over een veilig én redelijk vluchtalternatief beschikt in het land van herkomst”.

2.8. In de bestreden beslissing wordt op dit punt enkel verwezen naar het advies van de commissaris-generaal van 12 september 2017: “Bovendien was het CGVS van oordeel dat u mag worden teruggedleid naar Afghanistan en dat een verwijderingsmaatregel derhalve verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.” Daarnaast wordt in de beslissing verwezen naar de redenen die

verzoeker had opgegeven waarom hij niet naar zijn land kon terugkeren bij het invullen van de vragenlijst op 6 mei 2020: *“Betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst, beperkte u zich tot het feit dat u in België aankwam als minderjarige en hier naar eigen zeggen volledig geïntegreerd bent. U haalde bijgevolg geen enkel element aan dat er op wijst dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. We herhalen dat het CGVS reeds van oordeel was dat u kan worden teruggeleid naar Afghanistan en u bracht sindsdien geen nieuwe elementen aan die nopen tot een wijziging van dit oordeel.”* De bestreden beslissing geeft geen blijk van een *ex nunc*-onderzoek van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij een eventuele terugleiding van verzoeker naar zijn land van herkomst.

2.9. De bestreden beslissing is behept met een onzorgvuldigheid in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Het eerste en het derde middel zijn in de aangegeven mate gegrond. Dit geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 mei 2020 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN